

[Høje.]

om hjælpen skal være under den ene lov eller under den anden.

Punkt 4 er for så vidt det samme som punkt 3, så det skal jeg springe over.

Det største problem i hele dette lovkompleks omkring arbejdsløshedsforsikring og sygelønsordninger er imidlertid at få indrettet loven, så den ikke i sig selv er beskæftigelseshindrende. Det er jo således, at til trods for at vi har mange, mange arbejdsløse, så har vi i visse sektorer alt for få arbejdssøgende. Vi har jo fået masser af rapporter om, at det ofte ikke kan betale sig for de arbejdsløshedsforsikrede at tage midlertidigt arbejde. Hvis det ikke kan betale sig at tage arbejde, så kan man heller ikke bebrejde folk, at de ikke vil have det. Det er muligt, at det så foragtede profitmotiv også har sin lille rolle her, men det er jo en kendsgerning. Jeg kan nævne et enkelt eksempel. Værløse kommune skønner at have en række ungdomsarbejdsløse, måske i størrelsesordenen 50-60 unge, og man laver så et midlertidigt beskæftigelsesarbejde med nogle sti- og vejprojekter, som disse unge kunne hjælpe med, og man afsætter nogle hundrede tusinde kroner til det. Man søger så efter unge arbejdere til dette lille stykke arbejde. Man får 6, hvorefter man beslutter, at det kan slet ikke betale sig at sætte det i gang.

Der er altså mange problemer, men vor konklusion må blive, at kristeligt folkeparti her har peget på et problem, men kun ét problem ud af mange. Vi er enige med kristeligt folkeparti i, at der bør ses på disse ting, men altså i sammenhæng. Der vil være mange spørgsmål i udvalgsarbejdet, som fremskridtspartiet i øvrigt vil gå ind til med megen interesse.

Ingomar Petersen (R.V):

Om det omhandlede forslag kan jeg sige, at det radikale venstre ikke kan støtte det forslag, således som det er udformet. Det med, at man skal tage hensyn til en særlig stor og langvarig arbejdsløshed forekommende på afgrænsede steder eller afgrænsede faglige områder, det kan simpelt hen ikke administreres.

Jeg forstår egentlig ikke, hvorfor kristeligt folkeparti har fremsat forslaget, når man nu har været enige om i den betænk-

ning, som blev afgivet af arbejdsmarkedsudvalget i maj 1975, at hele arbejdsløshedsforsikringen skulle ansues på et bredere grundlag, og vi naturligvis også under dette ville tage problemet om 26 ugers reglen op. Jeg synes, at det udvalg, der er i gang med det, skal have lov til at færdiggøre sit arbejde.

Men jeg vil godt sige, at vi er fra radikal side meget betænkelige ved at røre ved 26 ugers reglen, at røre ved arbejdskravet. Jeg tror, man skal tænke sig meget, meget om, inden man — selv i en vanskelig situation — springer ud i dette. Hvordan man end vender og drejer det, så er der jo også økonomi i det, der er også udgifter i det, og normalt, når man hører kristeligt folkeparti udtale sig fra denne talerstol, så synes jeg nok, at talen drejer sig om at holde meget igen på udgifterne.

Man kan stille det spørgsmål op, om man ved beskæftigelsesfremmende foranstaltninger måske kunne anvende et tilsvarende pengebeløb, som der ville medgå til at lave nogle dispensationsregler, og på den måde i højere grad komme dette problem til livs med at falde for 26 ugers reglen. Det kan godt være, der kunne være behov for fra arbejdsministeriets side yderligere at indskærpe over for arbejdsformidlingerne dette problem med virkelig at få disse folk i arbejde, som er ved at komme i klemme i systemet. Jeg ser sådan på det, at hvis murerne f. eks. er ved at komme i klemme i systemet — og i visse tilfælde også når de er kommet i klemme i systemet i dag — så har de egentlig også været i klemme i systemet, da der var nogenlunde fuld beskæftigelse i de pågældende områder, og så var det vel egentlig ikke urimeligt, hvis der var andet arbejde, nært beslægtet arbejde inden for det samme område, at man fik klaret problemerne ved, at murerne eventuelt kom ud på jord- og betonarbejde. Den slags ting bør man tage med i betragtning. Jeg ved godt, at man i princippet skal tage sådant arbejde, men jeg er ikke helt sikker på, at det bliver administreret sådan — i hvert tilfælde ikke ret kraftigt — af arbejdsformidlingskontorerne, at man forsøger denne mulighed.

Hvis denne mulighed heller ikke kan løse problemet, og der ingen mulighed er for at få de pågældende i arbejde inden for et an-